

Katarzyna Mroczek, Eliza Małek

"Narracje staropolskie w Rosji w XVII i XVIII w.", Eliza Małek, Łódź 1988 :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/3-4 (114-115), 312

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MAKSIMOWICZ Krystyna: Konkury Seweryna Rzewuskiego i Kazimierza Nestora Sapiehy o rękę Anny z Cetnerów Sanguszkowej w poezji. "Ze Skarbcza Kultury" z. 46: 1988 s. 13-29.

Autorka omawia ciekawy epizod z życia literackiego końca XVIII wieku - poetyckie konkury o rękę Anny z Cetnerów Sanguszkowej pomiędzy Sewerynem Rzewuskim, hetmanem polnym koronnym a Kazimierzem Nestorem Sapiehą, generałem wojsk litewskich. W rękopisach Biblioteki Ossolineum zachowały się trzy wiersze Rzewuskiego: "Oda do Temiry", "Śliczne zwierciadło Temiry" i "Choć na los mój utyskuję" z lat 1781-1782 (utrzymane w konwencji sielankowej, obrazują kolejne etapy zalotów odtrąconego kochanka) oraz dwa okolicznościowe utwory z roku 1782 Kazimierza Nestora Sapiehy (przyszłego męża Anny): "Do... Ksawerego Sapiehy z okazji szczęśliwego powrotu do zdrowia J.W. Księżnej Imci z Cetnerów Sanguszkowej..." i "Mirtyl i Tyrsys. Sielanka na dzień doroczny urodzin J.O. Księżnej...".

BP/114-115/73

J.K.-K.

MAŁEK Eliza: Narracje staropolskie w Rosji w XVII i XVIII w. Łódź 1988, Wyd. Łódzkie, ss. 239, zł 550,-

Literatura staropolska udostępniła piśmiennictwu rosyjskiemu niewiele utworów prozaicznych różniących się od siebie pod względem zawartości treściowej i przynależności gatunkowej, dlatego też autorce wydaje się celowe zgrupowanie materiału egzemplifikacyjnego wg kryterium gatunkowo-treściowego. Przegląd staropolskich przekładów prozy rozpoczynają zbeletryzowane fragmenty utworów paraliterackich, następnie koncentruje się autorka na omówieniu recepcji przekładów romansu przygodowo-miłosnego, daje spostrzeżenia dotyczące tłumaczeń, adaptacji i naśladowań jej noweli, zajmuje się losami facecji i apoftegmatów, mówi o przekładach, przeróbkach i kontynuacjach noweli humanistycznej, a w ostatnim rozdziale - o przekładzie staropolskiej wersji romansu białeńskiego w "Sowizrzale".

BP/114-115/74

K.M.